

Arrest

nr. 116 128 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Azad Jammu en Kashmir, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal zelf maar haar beweringen dient te staven nu ze perfect bij de Engelse autoriteiten kan nagaan dat verzoeker effectief het Verenigd Koninkrijk heeft verlaten eind december 2011, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt. Het is niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen. Het is aan verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker laat echter na zijn paspoort voor te leggen. De loutere bewering dat de smokkelaar deze heeft, neemt de Raad niet aan. Duidelijkheid omtrent de reisweg en de gebruikte documenten kan mee in overweging worden genomen bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Door dit document achter te houden voor de asielinstanties ondergraaft verzoeker zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn verklaringen waarom hij in het Verenigd Koninkrijk geen asielaanvraag heeft ingediend, is manifest onjuist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden heeft met diens verklaringen, maar deze als niet afdoend werden beschouwd. Zo werd terecht gemotiveerd dat indien verzoeker werkelijk problemen had gekend met jamaat-ud-dawa hij na zijn aankomst in een veilig land, in casu het Verenigd Koninkrijk, onmiddellijk bescherming zou hebben gezocht. De vaststelling dat verzoeker dit niet deed, is een ernstige indicatie dat hij internationale bescherming niet nodig achtte en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Pakistan wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet dat de kopie van zijn identiteitskaart en de kopie van zijn domicilie certificaat een begin van bewijs zijn van zijn identiteit en nationaliteit, wat in casu niet ter discussie staat. De documenten met betrekking tot zijn werk, schooldocumenten en de documenten die betrekking hebben op zijn vader hebben geen toegevoegde waarde wat betreft zijn problemen met jamaat-ud-dawa.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Gezien er in casu helemaal geen sprake is van twijfel aangaande verzoekers nationaliteit en verblijfplaatsen, is diens verwijzing naar voormeld arrest irrelevant.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit deze informatie blijkt niet dat er actueel voor burgers in Azad Kashmir een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Voor zover de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie vervat in het verzoekschrift, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat er voor burgers in zijn geboortestreek, met name Azad Jammu en Kashmir, een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2013, stelt verzoekende partij dat zij volhardt in de middelen van haar verzoekschrift. Zij wenst te benadrukken dat geen rekening werd gehouden met haar bijzonder profiel door haar tewerkstelling voor verschillende NGO's. Verzoekende partij betoogt verder dat er geen sprake is van een intern vluchtalternatief voor haar en de analyse hieromtrent in de bestreden beslissing niet juist is. Zij preciseert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat zij elders kan wonen in Pakistan, terwijl in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de situatie in verschillende provincies zorgwekkend is. Voorts stelt verzoekende partij dat haar raadsman heeft bevestigd dat er een FIR bestaat in haar hoofde. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat het feit dat zij in het Verenigd Koninkrijk was geen gevolg heeft voor haar vrees voor vervolging aangezien de feiten gebeurd zijn nadat zij werd gerepatriëerd naar Pakistan door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.

Verzoekende partij haar betoog dat het feit dat zij in het Verenigd Koninkrijk verbleef geen gevolg heeft voor haar vrees voor vervolging aangezien de feiten gebeurd zijn nadat zij door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk gerepatriëerd werd naar Pakistan, valt niet te rijmen met haar eerder afgelegde verklaringen. Immers, zowel tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als nadien tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoekende partij steeds aan, en dit zonder enige uitzondering, dat haar problemen met de organisatie jamaat-ud-dawa reeds ontstonden voor haar vertrek naar het Verenigd Koninkrijk. Sterker nog, ze wees er herhaaldelijk en uitdrukkelijk op dat de problemen die ze sinds 2010 met jamaat-ud-dawa zou hebben gekend, met name het feit dat zij haar in Lahore tweemaal oppakten en haar filmpjes lieten zien van wat ze doen met mensen die weigeren voor hen te werken, de reden was waarom ze in februari 2011 naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte. Verzoekende partij sprak daarenboven nooit eerder van een repatriëring door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, doch gaf geheel in strijd hiermee tijdens haar gehoren steeds aan het Verenigd Koninkrijk in december 2011 vrijwillig te hebben verlaten en op eigen initiatief te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, een terugkeer die ze bovendien niet aantoonde of aannemelijk maakt.

Tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk diende verzoekende partij geen asielaanvraag in, ofschoon ze hiertoe de mogelijkheid had, en ze geeft voor dit verzuim geen afdoende uitleg. Haar nalaten de bescherming van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk in te roepen, is, zoals eerder al terecht werd opgemerkt, een ernstige indicatie dat zij internationale bescherming niet nodig achtte en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging voor de organisatie jamaat-ud-dawa.

Betreffende haar betoog dat geen rekening werd gehouden met haar bijzonder profiel door haar tewerkstelling voor verschillende NGO's, stelt de Raad vast dat zij tijdens haar gehoren enkel gewag maakte van problemen met jamaat-ud-dawa naar aanleiding van haar werk voor twee NGO's in de periode oktober 2005 tot maart 2006, inmiddels meer dan 7 jaar geleden. Afgezien van deze problemen, welke ongeloofwaardig werden bevonden, maakte verzoekende partij geen melding van andere problemen die ze omwille van haar tewerkstelling voor de twee NGO's zou hebben gekend. Ze sprak over geen andere problemen en gaf op geen enkel moment tijdens haar gehoren, en ook nadien nergens in haar verzoekschrift aan dat haar 'bijzonder profiel', zoals ze het omschrijft en dat ontleend is aan beweerde werkzaamheden van reeds lange tijd geleden, haar voorts nog andere problemen bezorgde, of in de toekomst zou kunnen bezorgen. Haar kritiek dienaangaande is derhalve laattijdig en niet ernstig.

Verzoekende partij legt geen begin van bewijs neer van de zogenaamde FIR waarover ze spreekt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, dient *in casu* niet te worden nagegaan of zij in haar land van herkomst over een intern vluchtalternatief beschikt. Deze vraag is te dezen irrelevant. De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat ofschoon de situatie in bepaalde regio's van het land verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, niet kan besloten worden dat de situatie in geheel Pakistan van die aard is dat er sprake zou zijn van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoekende partij toont niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat er voor burgers in haar geboortestreek, met name Azad Jammu en Kashmir, een reëel risico op ernstige schade bestaat in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van

willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS